

Young Blood

**Een samenwerking tussen
Leerlingen van Campus Max
Tessenderlo**

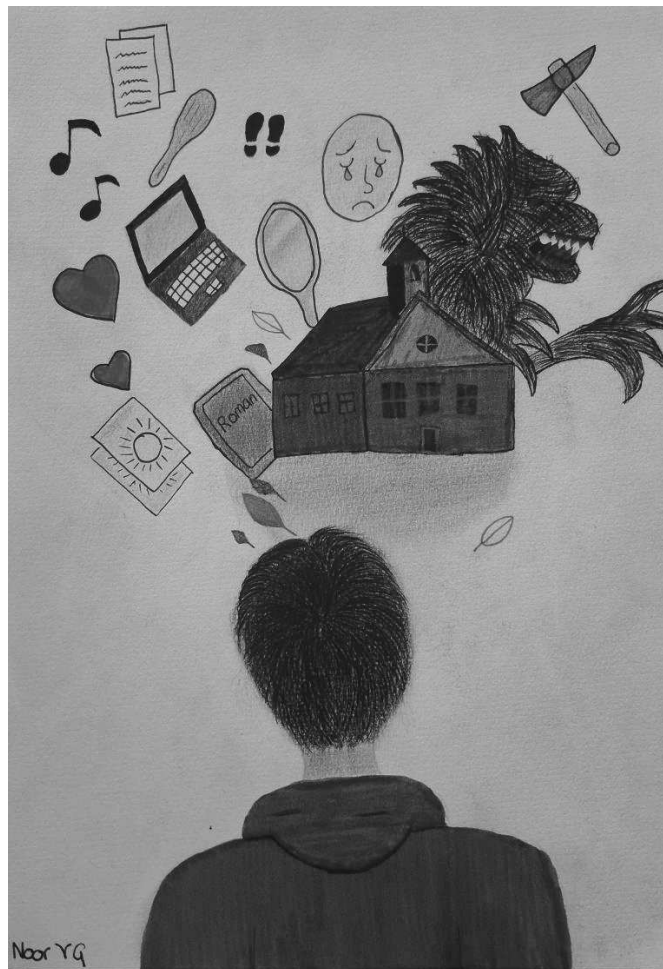
Project ‘Storylab’

en

auteur Erik Persoons

Origineel ontwerp voor de cover door Noor Van Gestel

Noor, bedankt voor dit prachtige ontwerp. Het toont aan dat jij niet alleen met woorden creatief kan zijn.

ISBN: 9789403769547

© Alle rechten voorbehouden. Behoudens de uitdrukkelijk bij wet bepaalde uitzonderingen mag niets uit dit boek verveelvoudigd, in een geautomatiseerd gegevensbestand worden opgeslagen of openbaar gemaakt op welke wijze ook, zonder voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voorwoord

Stel je voor: een groep leerlingen, bruisend van creativiteit, klaar om hun fantasie de vrije loop te laten gaan.

Voor de allereerste keer binnen de MAX-projecten gingen we een bijzondere uitdaging aan: samen een boek schrijven van de eerste letter tot aan een gedrukt exemplaar, van een pril idee tot een verzameling meeslepende kortverhalen – dat was onze missie. We kregen hiervoor één uur per week van oktober tot mei.

Zeventien leerlingen grepen deze kans met beide handen. Samen met Erik Persoons begonnen we aan dit avontuur. Met zijn waardevolle tips en tricks als kompas, waagden onze leerlingen de sprong en stortten zich vol overgave op hun toetsenbord. Erik begeleidde hen met zowel online als persoonlijke feedback en gaandeweg zagen we hun verhalen groeien: krachtiger, beeldrijker, unieker...

En nu...

Nu ligt het resultaat in uw handen.

Een bundel verhalen die barst van verbeelding, lef en originaliteit. Als leerkracht Nederlands ben ik, samen met Erik, ongelooflijk trots op wat deze jonge schrijvers hebben neergezet.

Hun taalgevoel, hun fantasie, inleving, maar bovenal hun doorzettingsvermogen en grenzeloos enthousiasme verdienen bewondering.

Laat u meevoeren door de werelden die zij hebben geschapen. En wie weet...misschien is dit pas het begin.

De namen die u straks tegenkomt: Kira, Kato, Eva, Fien, Victor, Noor, Nienke, Didi, Noa, Fleur, Julie, Hana, Anna, Xin Ru, Romy, Cliff en Björn, zijn wellicht de auteurs van morgen.

Want wie schrijft, die blijft 😊

Annick Schildermans

Nota van Erik:

Bjorn Breugelmans, een naam die ik niet snel zal vergeten.

Weet je Bjorn, je verraste me wel die eerste keer dat we elkaar zagen in de klas. Iedereen was heel enthousiast en wist waarover ze zouden schrijven, een fantasy, een feelgood, non-fictie, liedjesteksten, enzovoort.

En jij ... jij niet. Je had geen idee, maar je had je wel opgegeven voor Storylab.

En je hebt geschreven:

Samenvattingen, een blog, een lijst waarover de andere auteurs aan het schrijven waren, ...

Heb je een verhaal geschreven? Neen, we hebben dus geen tekst van jou kunnen overnemen om in dit boek te plaatsen. Maar je hebt alle samenkomsten wel volgeschreven, je hebt de tips & tricks die je nodig hebt om aan een verhaal of een tekst te beginnen wel doorgenomen, je hebt jouw best gedaan.

Schrijven is zeker niet gemakkelijk en dat heb jij aan den lijve ondervonden.

Je gaf echter niet op en dat siert je.

Steeds opnieuw probeerde je er het beste van te maken, dat sterkt je.

Misschien, ligt er in de literatuurwereld geen toekomst voor jou weggelegd, maar ik ben er absoluut zeker van dat jij, in welke discipline of hobby jij jouw energie stopt, er gegarandeerd een succes van maakt.

Jij hebt zeker jouw plaats in dit boek verdiend.

Succes!

Victor Gielen – De jacht op de Zwarte Klauw.....	blz. 11
Fleur Aerts – We zien wel hoe het eindigt.....	blz. 31
Nienke Scheveneels – Who am I	blz. 109
Maria Guimaraes en Noa Marrecau – na dertien....	blz. 123
Julie Martens – Op de rand van uitsterven.....	blz. 135
Kira en Kato – Teenage problems.....	blz. 151
Noor Van Gestel – De spiegelval.....	blz. 161
Hana Kues – Duty beyond the call.....	blz. 183
Anna Bervoets – Vast in het verleden.....	blz. 201
Xin Ru Ye en Romy Veraghtert – Connected.....	blz. 211
Cliff Vandingenen – De Vuurvogel.....	blz. 229
Fien Heyligen en Eva Heselmans – Monsters & Mensen.	blz. 249

De jacht op de **ZWARTE KLAUW**

Victor Gielen

Schets door Erik:

En ... Actie!!

Met dit verhaal heb je meteen de toon gezet. De genres in dit boek kunnen alle kanten uit, maar jouw verhaal bruist van actie en heroïsme.

Hoewel je een fantasievolle, fictieve wereld hebt gecreëerd, heb je met dit actieverhaal toch een geloofwaardig plot neergezet. Iedere lezer van spannende avonturen zal zich er zeker in kunnen vinden en zal al snel wegdromen van moed, opoffering en harde actiescènes.

Proficiat!

THUNDERBOY

De jacht op de Zwarte Klauw.

1. De vlucht.

Op een dag liep ik, Joland, naar huis terwijl ik woelde door mijn bruine haar. Ik was altijd al de moedigste van mijn klas in het eerste middelbaar. Toen ik thuis kwam, was mijn moeder druk bezig met een rugzak klaar te maken. Ik vroeg me af waarom zij dat aan het doen was, want morgen was de herdenkingsdag dat mijn vader was overleden aan een vreselijke ziekte en die dag hielden we altijd vrij om hem te gedenken.

“Mam, waarom maak je een rugzak?”

“Wel, ik heb net vernomen dat de Zoramaaken ons land zijn binnengevallen, jij moet vluch...” werd mijn moeder onderbroken toen er plots een enorme knal te horen was en niet veel later een tweede.

“Hier is een rugzak, ga naar je boomhut en zorg dat je niet gevonden wordt door een Zoramakaanse soldaat, alsjeblieft.”

Opeens hoorden we een knal vlak voor onze deur.

“Vlucht Joland!!!” riep moeder en niet veel later viel er een bom op ons huis. Ik vloog tegen de muur en zag hoe mijn moeder onthoofd werd door een balk. Ik sprong recht, pakte mijn rugzak, klom via het raam naar buiten en rende naar het bos. Opeens dook ik naar de grond.

Shit!! Een Zoramakaanse soldaat, die groene kleine mannetjes. Ze zijn echt gevaarlijk, ook al zijn ze maar klein. Wacht ik pak een steen en zorg voor afleiding.

Ik nam een steen op en gooide die in de richting van de soldaat. De steen raakte de soldaat op zijn hoofd waardoor hij zijn bewustzijn verloor. Opeens werd ik langs achter vastgegrepen. Ik werd geblinddoekt en op een boot gezet. Na een tijd lukte het me om de blinddoek van mijn gezicht te trekken. Opeens zag ik een zwarte klauw van een zwart monster dat me bewusteloos sloeg.

Een tijd later hoorde ik stemmen

“Maak de boot vast aan de onze. Wat doet dat joch hier aan boord?”

Wat is dat voor een zware stem, dacht ik bang.

“Baas, moeten we niet schieten op de leden van de Zwarte Klauw?” vroeg een andere stem.

“Laat hun maar Erik!” riep de andere.

“Wat moeten we met hem aanvangen baas?” vroeg Erik

“Erik, stop met mij ‘baas’ te noemen,” gromde de man, “noem mij bij mijn naam!”

“Oké Jef,” antwoordde Erik.

2. De meteoriet.

Toen opende ik mijn ogen.

“Hallo jochie hoe heet jij?” vroeg de man.

“Ik heet Joland en hoe noem jij?”

“Ik heet Erik en dit is mijn baas, Jef.” Erik zag er uit alsof hij nog nooit de kapper had gezien. In zijn lange baard zaten nog veel kruimels brood. Jef zag eruit alsof hij niet tegen grapjes kon. Hij zag er heel serieus uit.

Ze hadden allebei een struise lichaamsbouw van het sporten. Erik en Jef namen me mee aan wal.

“Joland, jij mag bij mij blijven slapen als je wil tot we je ouders vinden,” zei Jef blij.

“Maar Jef, mijn ouders zijn allebei dood,” fluisterde ik droevig.

“Sorry, dat wist ik niet,” gaf Jef beschaamd toe. Toen we samen naar het huis aan het wandelen waren, zagen we een vuurbal uit de hemel recht naar het dorp van Jef vliegen.

“Een meteoriet,” verbaasde Jef zich.

“Ga naar binnen Joland!”

Ik volgde het bevel van Jef op. Toen ik het gebouw binnen liep, kwam ik Erik tegen met nog andere mensen.

“Dag Joland.”

Ik zag tranen in zijn ogen.

Toen ik eindelijk een veilige plaats had gevonden waar niemand was, hoorde ik opeens een harde knal, gevolgd door het schreeuwen van de mannen die probeerden om de meteoriet te vernietigen.

Opeens knalde er iets tegen de houten deur. Ik zag dat er rook onder de deur begon door te komen.

“De deur staat in brand!” riep de vrouw die achter een ton zat, bang. Het vuur verspreidde zich heel snel. Toen viel de deur om omdat ze door het vuur te zwak was geworden. Alle mensen die binnen zaten, renden naar buiten. Ik volgde de rest. Toen iedereen buiten was, stortte het huis in. Gelukkig was er niemand ingebleven.

“Joland, gaat het?” vroeg Erik bezorgd.

“Wat was die vuurbal?”

“Een meteoriet, Joland, volg mij.”

Ik volgde Jef naar een oude verlaten tempel.

Die tempel is vast en zeker niet meer bezocht sinds de oudheid, dacht ik bij mezelf.

“Dit is de tempel van de elementen. Hier beschermden onze voorouders, die de beheerders van de elementen waren, ze. Zij waren ook de leiders van hun land, elk land heeft een element,” verklaarde Jef fluisterend.

“Wie waren die beheerders van de elementen?” vroeg ik nieuwsgierig.

“De eerste is van jouw land. Hij heette Ronald en bestuurde de bliksem. De tweede en de slechtste persoon van heel de groep was Namen. Hij kon de aarde laten beven en was ook de leider van de Zoramaaken. De laatste bestuurder van de elementen, ook iemand van mijn land die Jefke noemde, kon de seizoenen bepalen.”

“Waarom neem je me hierheen?”

“Omdat er een voorspelling bestaat die zegt dat er een kind hier in dit land gaat aankomen uit het land waar Ronald regeerde.

Dat kind zou gekidnapt zijn door het geheime leger van de Zoramakaanen. En wat een toeval dat jij hier aankomt. Ontvoerd door het geheime leger van de Zoramakaanen. Dus ga ik met jou de proeven doen om te zien welke kracht jij hebt gekregen.”

Ik liep naar Jef's huis, maar toen we binnenkwamen, lag alles overhoop. Aan een paal hing een papier. Jef rukte het papier er af en las heel aandachtig wat er op stond. Nadat hij het had gelezen, barstte hij in tranen uit. Toen vermande hij zich.

“Ze hebben mijn zoon ontvoerd. Wij zullen hem moeten bevrijden, maar dat betekent ook dat jij gevaar loopt. We vertrekken morgenvroeg.”

Jef en ik gingen vroeg slapen. Rond zes uur werd ik wakker gemaakt door Jef die alle spullen had gepakt en klaargezet. Ik begon met me aan te kleden en niet veel later vertrokken we naar het Zoramaakse land, genaamd Nurb. Onderweg naar daar vonden we gesneuvelde boeren die sporen van geweld droegen.

“Die stomme leden van de Zwarte Klauw! Overal waar ze komen, vallen er doden,” zei Jef boos.

We liepen verder naar het woud der Huivers. Toen we daar aankwamen, zagen we bandensporen in de modder.

“Ze zijn langs hier gegaan.”

Na een uur stappen hoorden we stemmen.

“Oké, we komen in de buurt, want ik hoor ze,” zei Erik fluisterend.

Ik voelde hoe mijn hart een sprongetje maakte toen hij dat zei.

3. De reis naar Nurb.

Opeens hoorden we een vrachtwagen in onze richting rijden. Erik pakte mij bij mijn arm en sleepte me in een bosje. Niet veel later kwam er een vrachtwagen aangereden met het logo van de Zwarte Klauw.

“Kijk, daar zijn burgers in die vrachtwagen,” fluisterde Erik. Ik zag hoe een jongen uit de auto sprong en werd beschoten door een soldaat van de Zwarte Klauw. Toen de vrachtwagen weg was, zag ik hoe de jongen zich probeerde om te draaien.

“Ik ga kijken of het nog de moeite is om hem te helpen,” zei Erik bezorgd. Toen Erik bij de jongen aankwam, rende ik ook naar hem toe. We zagen dat hij alleen in zijn schouder was geraakt. De jongen smeekte ons met een pijnlijke stem.

“Water alsjeblieft.”

Ik pakte uit mijn rugzak een drinkbus met water en ik bracht het voorzichtig naar zijn mond.

Toen de jongen meer bij positieven was, vroeg Erik zijn naam. De jongen antwoordde voorzichtig.

“Ik heet Victor.”

“Waar woon je?” vroeg Erik snel.

“Een beetje verder op de boerderij van mijn ouders.”

“Victor, ik en Joland zullen je ondersteunen en je daar verzorgen samen met je ouders,” zei Erik bemoedigend. Toen we over de heuvel waren, zagen we de boerderij van Victor zijn familie. De voordeur stond open.

“Victor, in die vrachtwagen met die soldaten, zat daar je familie ook in?” vroeg Erik voorzichtig.

“Ja, mijn ouders zaten daar ook in. Ik zag jullie en ik dacht als ik ontsnap dan kan ik misschien mijn ouders redden.’

Toen hoorden we dat er terug een vrachtwagen voorbij reed, maar in plaats van dat hij doorreed, bleef hij staan en stapten er twee soldaten uit met een AK17 in hun handen.

Victor nam vlug een kaart van de tafel.

“Volg mij!” fluisterde hij. Toen we net in de kelder waren, hoorde ik dat de soldaten binnen kwamen. Ik voelde hoe mijn moed in mijn schoenen zonk. Toen haalde Victor een schilderij van de muur af.

“Volg mij in deze tunnel, maar pas op voor het plafond dat je je hoofd niet stoot.”

Toen de eerste zonnestraal op mijn gezicht scheen, was ik opgelucht dat de soldaten ons niet hadden gezien.

“Kom helpen met de steen voor het gat te leggen.”

Opeens hoorden we knallen vanuit de tunnel. Toen rende Erik naar Victor en hielp duwen.

“Joland, kom achter het gat zitten, dan kunnen we die twee soldaten overmeesteren. Niet veel later bewoog de steen naar voor en zag ik het eerste hoofd, en toen het tweede. Toen sprong Erik op hun hoofden en sloeg ze bewusteloos.

4. De vlucht.

Opeens hoorden we helikopter boven ons vliegen. Ik keek naar boven en zag mannen met bazooka's. De eerste man schoot. De granaat kwam neer op een boom vlak bij Erik.

“Vlucht!”

Victor schoot in de richting van de helikopter, maar zonder succes. Toen schoot de man nog eens, maar dit keer kwam de granaat op de twee soldaten neer en ontplofte. Ik werd omvergeblazen en belandde in de ingezakte tunnel. Ik zag hoe Erik de piloot wel wist te raken.

Toen begon de helikopter rondjes te draaien en vielen de twee mannen met de bazooka's op de grond. Erik rende naar mij en hielp mij recht.

“Kan je wandelen?”

“Ja.”

“Volg mij en blijf laag, we hebben te veel lawaai gemaakt, dus we lopen gevaar!”

We liepen verder totdat we achter ons een schot hoorden en langs ons een kogel hoorden inslaan in de boom. Ik keek achter me en zag de man van in de helikopter met een pistool in zijn hand.

“Ga achter een boom staan. Ik heb een pistool.”

Toen ik achter de boom stond, werd er in de boom geschoten waar ik achter stond. Maar gelukkig raakte de kogel mij niet.

Toen was het Erik zijn beurt om te schieten en hij schoot wel raak, in de schouder van de man. De man schreeuwde van de pijn en we renden verder. Een paar minuten later vloog er een bommenwerper over.

“Ga nu liggen!”

Niet veel later viel de eerste bom een honderd meter van ons verwijderd. Toen werden we omringd met vuur.

“Is iedereen oké?”

Gelukkig lagen er twee pistolen langs ons op de grond.

“Pak die geweren!”

“Oké. Ren en spring over de omgevallen boom en wees voorzichtig.”

Toen we alle drie over de boom waren gesprongen, gingen we verder. We kwamen bij een vervallen huis aan.

“Hier gaan we overnachten,” zei Erik spontaan.

“Oké,” antwoordde iedereen in koor. Toen we de slaapplek hadden gekozen, gingen we afspreken wie de wacht moest houden en wanneer we werden afgelost.

“Ik ga eerst, dus ga jullie maar slapen.”

Ik sputterde niet tegen omdat ik zo moe was. Om half een kwam Erik mij wakker maken. Toen ging ik naar buiten om de wacht houden. Niet veel later hoorde ik Erik snurken. Plots, door de doodste stilte heen, hoorde ik een tak kraken. Ik rende naar binnen, pakte mijn pistool en ging op onderzoek. Een paar honderd meter van het huis kwam ik een bloedspoor tegen. Ik volgde het spoor tot ik bij een gebroken tak aankwam.

Toen keek ik in het rond en zag ik dat er een spoor van bloed zich aftekende op de boom. Toen hoorde ik dat er boven mij een tak kraakte. Ik sprong snel opzij. De tak landde recht op met een scherpe punt aan de bovenkant. Vervolgens hoorde ik een harde schreeuw die van boven mij kwam. Er viel een man recht op de tak waardoor hij werd gespietst. Ik slaagde een gil van schrik.

Ik pak snel nog een pistool, dacht ik toen.

5. Het ravijn.

Ik rende naar binnen en maakte Victor en Erik wakker.

“Wat, dus dat betekent dat we moeten vertrekken,” zei Erik haastig. Zo snel we konden, pakten we alles in en gingen verder. Opeens hoorden we een rivier lopen. We gingen op het geluid af en kwamen zo aan een ravijn met een waterval. Toen hoorden we een helikopter en een tank onze kant opkomen. We keken achterom en zagen dat de tank op ons afreed en de loop er van op ons was gericht.

“Spring!” Ik zag hoe Erik en Victor in het ravijn sprongen. Ik draaide me om. De tank schoot zijn eerste granaat. Door de ontploffing werd ik naar voren geblazen, recht in het ravijn.

Toen ik terug bij mijn positieven kwam, zag ik Victor en Erik vlak voor mijn gezicht.

“Waar ben ik?” vroeg ik nog slapjes.

“Bij ons,” zei Erik sarcastisch.

“Kom we moeten vallen klaar zetten omdat ze weten dat we hier zijn, dus ze gaan ons zeker zoeken met hun leger.”

“Victor, help Joland overeind en leg hem verder in de grot.”

6. De grot.

Ik lag op mijn buik bij de ingang van de grot en aan de andere kant lagen Victor en Erik. Opeens hoorde ik stemmen. Niet veel later zag ik de schaduw van de Zoramaakse soldaten.

“Granaat!”

De granaat explodeerde en door de explosie stortte de ingang van de grot in. Maar door de explosie stortte ook de berg waar ik op lag in. Nog verdoofd door de instorting, lag ik op de grond. Toen kwam Erik naar mij met een zaklamp.

”Vangen.”

Ik ving de zaklamp en ontstak hem.

“Naar waar moeten we nu?”

“Volg!” zei Erik snel. We bleven stappen en tasten in het duister totdat we een gleuf waar licht door scheen ontwaarden.

“Naar achteren.”

Ik zag hoe Erik een granaat pakte en die vastzette tussen de gleuf. Toen ging Erik bij mij en Victor staan. Hij schoot op de granaat. Na een denderende ontploffing was de gleuf geen gleuf meer, maar een gat.

“Volg.”

Toen iedereen door het gat was geraakt, werden we onverwacht omsingeld door de Zoramakaanen.

“Leg jullie wapens neer!” zei een zware stem. We gooiden onze wapens neer. Er werd een zak over onze hoofden getrokken en we werden op de vrachtwagen geduwd.

7. het transport.

Ik werd ruw gewekt door een Zoramakaanse soldaat.

“Opstaan, vandaag is de grote dag.”

Ik werd geleid naar een cabine met een glazen deur en verluchtingsgaten. Er kwam een heftruck aangereden en die hief mij op het gepantserde voertuig. Daarna kwam er een tweede cabine met daarin Victor. Hij werd tegenover mij gezet. Toen begon de vrachtwagen te rijden, maar ik vond het raar dat ik Erik nergens zag. Er kwam een soldaat met eten aan.

“476 hier is je eten!”

Ja, nu heb ik geen naam meer, maar een cijfer. Maar toen hoorde ik een harde knal van achteren. Er kwam een soldaat aangerend en haastte zich naar de harde knal toe. Ik hoorde een pistool en een schreeuw.

“Nummer 317 is dood,” klonk het door een luidspreker.

Een uur later...

“Haal nummer 476 uit de cabine en steek die in het...”

Nog voor de man kon uitspreken, zag ik de soldaat op de grond vallen en zag ik Erik voor mijn deur staan met een sleutel. Hij opende de cabinedeur van Victor en we liepen naar achteren. Toen zag ik een gat in de breedte van een cabine. Ik keek op en zag dat het de cabine van nummer 317 was.

“Spring.”

Ik sprong en rolde verder. We liepen verder naar de cabine van nummer 317. Ik zag het lijk in de kapotte cabine liggen. Toen zagen we dat we in een verlaten dorp waren aanbeland.

“Wat een geluk, we zijn er. Hier moet jij je proeven doen,” zei Erik opgelucht.

8. de proeven.

“Het zijn twee proeven die je moet doorstaan. Voor de eerste, moet je een bliksemschicht overleven. Hier een ijzeren paal.”

“Zeg! We zijn niet in een fantasiewereld hé!!”

We hoorden een onweer dichterbij komen alsof het op bestelling was, en toen ...

BAAFF!!

Het deed verschrikkelijk veel pijn, maar wonder boven wonder was ik ongedeerd.

“Oké laten we doorgaan naar de volgende proef.”

Toen we door de stad gingen, kwamen we aan een groot plein met een waterbassin.

“Hier, ga maar in het water liggen.”

Er kwam een bal van lucht rond mij hangen. Ik zonk dieper en dieper weg. Toen hoorde ik een stem.

“Doe je ogen dicht en kom tot rust.”

Toen ik eindelijk tot rust was gekomen, zag ik een trap voor me die ik beklom. Plots kwam er een lichtpuntje naar mij toe. Uit het lichtpuntje kwam een gedaante tevoorschijn.

“Vader?”

“Ja, zoon, je kent misschien de voorspelling van de goden? Dat er een kind van ons land zou gekidnapt worden door de leden van de zwarte klauw en dat kind was jij.”

“Maar waarom ik?”

“Omdat jij afstamt van de maker van ons land.”

“Euh, dus ik ben eigenlijk een prins?”

“Ja, maar ook de beheerser van de donder.”

“Wat?!”

Mijn vader raakte mijn hart aan en vloog ik terug op het land, vlak voor de voeten van Erik en Victor.

“Kom maar recht, Joland,” zeiden Erik en Victor in koor. Toen hoorden we opeens het gebrul van een tank.

BAAMM!!!

Erik en Victor vlogen weg door de verschrikkelijke inslag.

Maar ik voelde echter elektriciteit door mijn aderen stromen. Opeens hoorde ik een stemmetje in mijn hoofd.

“Steek je hand uit.”

Ik gehoorzaamde en zag vanuit mijn hand een straal van blauw licht naar de tank schieten. De tank explodeerde. Ik verschoot van mijzelf, maar liep snel naar Erik en Victor.

“Hoe gaat het?”

“Goed.”

Toen zag ik in de reflectie van de ramen een sniper.

“Buk!”

PAAW!

De kogel raakte ons niet, maar het raam.

“Snel, het gebouw in!”

Toen we ons binnen verscholen, pakten we onze pistolen en begonnen op de sniper te schieten. Die gooide een granaat naar binnen. Ik reageerde snel, pakte de granaat op en gooide hem naar buiten.

Maar in plaats van dat er een knal was, kwam er een groene wolk uit de granaat. Opeens begon alles te draaien en toen viel ik bewusteloos neer.

Ik werd wakker onder het puin.

Wat is hier gebeurd? dacht ik, maar toen zag ik de sniper bewegingloos op de grond liggen.

Ik hoorde bekende stemmen.

“Joland zal heel blij zijn dat jullie hier zijn.”

“De soldaten van jouw land zijn hier, Joland, ze hebben een invasie op hun eigen land omgezet in een tegenaanval op de Zoramaaken.”

“Oef.”

“Jongen jij bent oud genoeg om te vechten in ons leger.”

Plots hoorde ik Victors stem.

“Ik wil ook helpen met deze oorlog, ook al ben ik een Zoramaak, want ze hebben mijn ouders meegenomen,” riep Victor opgewonden.

“Oké dan,” zei de generaal droogjes.

“We gaan morgen een gevangenis aanvallen, dus ga al maar slapen.”

De volgende ochtend werd ik wakker en stonden er vrachtwagens klaar.

“Stap maar in.”

Toen ik in de vrachtwagen zat, gaf de generaal mij een sniper en een AK17.

“Goed bijhouden hé!”

Een paar uur later kwamen we aan ons doel.

“Plaats de suppressor op de sniper,” beval de generaal me.

Zo deed ik en hij gaf me ook een veldtelefoon.

“Wat is dit? Een doos met chocolaatjes?”

Maar de generaal had het niet gehoord, want hij was al bij de brug. Ik legde me plat op mijn buik en zag een vijandelijke sniper die het op mijn vrienden had voorzien. Ik twijfelde niet en schoot op de sniper.

“Yes! Raak!”

9. De gevangenisaanval

Enkele uren later gingen de sirenes van de gevangenis af, want het was mijn vrienden gelukt om de gevangenen vrij te laten. De soldaten hadden op de brug echter een zwaar machinegeweer en een tank geplaatst. Toen de gevangenen en mijn vrienden naar buiten kwamen, begonnen de bewakers te schieten. Iedereen zocht dekking, maar velen werden geraakt. Onze troepen begonnen terug te vuren. Ik schoot de bediener van het machinegeweer neer. Toen zag ik de veldtelefoon naast me en dat er een papier aanhing. Ik nam het papier vast en las het. Er stond een noodnummer op dat ik kon bellen met de veldtelefoon. Ik nam snel de hoorn op, belde naar het nummer, maar nog voor ik contact had, hoorde ik iets.

Een seconde later werd de brug opgeblazen.

De tank viel, samen met de vernielde brug, de afgrond in. Gelukkig bleef er een pad overeind staan voor de gevangenen en mijn vrienden die naar ons toeliepen. Toen iedereen er was, kwam het leger van de generaal er aan.

“Jullie zijn bevrijd!”